

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a soudce Mgr. Jiřího Lifky v právní věci

žalobkyně: **Westpoint Smíchov Centre, a. s.**, IČO 01934465
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1
zastoupené advokátem Mgr. Michalem Klusákem
sídlem Na Hradbách 3213/1a, Šumperk

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1

za účasti: **Košíře office park a. s.**
sídlem Táborská 619, Praha 4
zastoupené advokátem JUDr. Filipem Hruškou
sídlem Táborská 619, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. S-MHMP
1392054/2013/SUP/Če, 639214/2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru územního rozhodování, ze dne 31. 8. 2010, č. j. OUR.Koš.p.779-5381/10-Za-UR (dále též jen „**rozhodnutí stavebního úřadu**“), jímž byla na pozemcích v k. ú. Košíře a k. ú. Smíchov v Praze 5, v prostoru mezi ulicemi Vrchlického a Plzeňská, umístěna stavba označená jako „Polyfunkční dům Košíře při ulici Vrchlického Praha 5, k. ú. Košíře“ (dále též jen „**předmětná stavba**“). Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání podané právní předchůdkyní žalobkyně - společností Six&Others s.r.o.
2. Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nesouhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný vypořádal jí uplatněné námitky v podání ze dne 24. 2. 2014 k přezkumu stanovisek dotčených orgánů státní správy (dále jen „**dotčené orgány**“). Žalobkyně v tomto podání tvrdila, že v odvolacím řízení nedošlo k řádnému přezkoumání stanovisek dotčených orgánů, čemuž žalovaný nepřisvědčil.
3. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně uvedla, že závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy (dále též jen „**MHMP**“ nebo „**magistrát**“), odboru dopravy, jako silničního správního úřadu, bylo vydáno k přípravné dokumentaci stavby, která byla předložena dne 5. 9. 2007. O této dokumentaci lze bez větších pochybností konstatovat, že byla v souladu s původním záměrem stavebníka umístit předmětnou stavbu do tzv. „proluky“. K tomuto záměru a s ním spjaté dokumentaci vydal dne 14. 5. 2009 stavební úřad městské části Praha 5 územní rozhodnutí OUR.Koš.p.779-8140/09-Za-UR, aby jej posléze dne 22. 10. 2009, odvolací orgán, tj. MHMP, odbor stavební, rozhodnutím č. j. S-MHMP 611329/2009/OST/Če zrušil pro chybnou interpretaci umístění do zmíněné „proluky“, neboť řešená lokalita „Před poštou“, mezi ulicemi Vrchlického a Plzeňská, žádnou proluku nemá. Podle žalobkyně bylo závazné stanovisko MHMP, odboru dopravy, z roku 2007 vydáváno nejen k jiné dokumentaci, ale především k jinému záměru stavebníka, a proto nemohlo v roce 2014 obstát bez řádné procesní aktualizace. Žalovanému podle žalobkyně nepřísluší hodnotit, zda zájmy chráněné zvláštními právními předpisy jsou změnou dokumentace k územnímu rozhodnutí dotčeny či nikoli, neboť se jedná o úsudek o odborné otázce, který mu ze zákona nepřísluší. Podle žalobkyně je proto nesprávný závěr žalovaného, že „*oproti původnímu záměru nedošlo v novém projednání věci ke změně dopravního řešení a není proto důvod vše opětovně posuzovat dotčeným orgánem státní správy na úseku dopravy*“.
4. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008, a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009, má žalobkyně za to, že žalovaný nedisponuje působností v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené orgány, a ani nedisponuje odbornou kompetenci v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené orgány, a přitom je vázán stanovisky dotčených orgánů, a současně není v jeho pravomoci přezkoumávat stanoviska dotčených orgánů. Žalovaný pak nemůže ani

disponovat působností a odbornou kompetencí učinit si sám úsudek o otázce, která spadá do oblasti posuzované dotčenými orgány, tedy o otázce, zda změna dokumentace k územnímu rozhodnutí vyžaduje úpravu či změnu stanoviska dotčených orgánů státní správy. K zodpovězení této otázky jsou kompetentní toliko příslušné dotčené orgány. Žalovaný měl proto zrušit předmětné rozhodnutí stavebního úřadu a uložit tomuto úřadu, aby stavebníka vyzval k doložení stanoviska silničního správního úřadu k dopravnímu řešení podle aktuální dokumentace k územnímu řízení.

5. Reakci žalovaného, že nedošlo ke změně dokumentace oproti dokumentaci původně projednávané, která by mohla mít vliv na posouzení situace silničním správním orgánem, a to vzhledem k tomu, že *„problematika proluky byla zhojena povolením výjimky z OTTP“* (pozn. soudu – vyhláška č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, dále jen „OTTP“), nepovažuje žalobkyně za správnou. Na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný současně konstatuje, že došlo ke změně dokumentace, kdy oproti původnímu záměru realizace bytů v 8. nadzemním podlaží byly navrženy ateliéry. Ostatně to, že došlo ke změně dokumentace k územnímu rozhodnutí je konstatováno i ve stanovisku Ministerstva vnitra – generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 27. 1. 2011, ve kterém se uvádí, že dokumentace byla aktualizována v lednu 2009.
6. **Ve druhém žalobním bodě** žalobkyně uvedla, že rovněž stanovisko MHMP, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu ze dne 5. 12. 2007 bylo vydáno na podkladě dokumentace k územnímu rozhodnutí z října 2007, tj. k dokumentaci, která byla následně změněna. Žalobkyně proto i zde trvá na tom, že stavebnímu úřadu ani žalovanému jako odvolacímu orgánu nepříslušelo hodnotit, zda zájmy chráněné zvláštními právními předpisy jsou změnou dokumentace k územnímu rozhodnutí dotčeny či nikoli. Tento úsudek přísluší v případě posouzení otázek spadajících do oblasti státní památkové péče odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHMP. Stavební úřad měl vyzvat stavebníka, aby na MHMP, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, předložil novou žádost o vydání stanoviska podloženou aktuální dokumentací k územnímu rozhodnutí. Pokud tak neučinil, tento chybný postup je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí stavebního úřadu.
7. **Ve třetím žalobním bodě** žalobkyně uvedla, že v rámci odvolacího řízení nedošlo k řádnému přezkoumání závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy. Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru, svým stanoviskem ze dne 27. 1. 2011, č. j. MV-116047-2/POC-2010, sdělilo k závaznému stanovisku Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 19. 12. 2007, č. j. HSAA-14829-3208/ODZS-2007, že toto napadené stanovisko bylo vydáno na základě dokumentace z roku 2007 a nemohlo tedy být vydáno k aktualizované dokumentaci k územnímu řízení z roku 2009. Ministerstvo vnitra tedy vyzvalo k tomu, aby Hasičskému záchrannému sboru hlavního města Prahy jako prvostupňovému orgánu byla předložena aktualizovaná dokumentace k územnímu řízení.
8. Stavebník následně tuto dokumentaci předložil a Hasičský záchranný sbor hlavního města Prahy po jejím posouzení vydal dne 22. 4. 2011 pod č.j. HSAA-5220-962/ODVS-2011 souhlasné stanovisko. Podle žalobkyně tento postup není přípustný, neboť v rámci

odvolacího řízení nelze uvádět nové skutečnosti a do spisu dokládat nové doklady, jak je zakotveno v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), který stanoví, že „*k novým skutečnostem uvedeným v průběhu odvolacího řízení se přihlédne pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti a důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“ Je nepochybné, že stavebníkovi nic nebránilo v tom, aby ještě v rámci prvostupňového řízení před stavebním úřadem doložil stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy k aktualizované dokumentaci. Pokud tak stavebník neučinil, nelze toto jeho pochybení zahladit nezákonným postupem a připustit, aby v odvolacím řízení byly dokládány zcela nové doklady.

9. Pokud žalovaný tento postup aproboval a nepředložil nové stanovisko k přezkoumání nadřízenému orgánu, žalobkyni bylo znemožněno uplatnění práva na přezkum závazného stanoviska dotčeného orgánu ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně navíc poukazuje na skutečnost, že nové stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 22. 4. 2011 se omezuje pouze na souhlas s předloženou dokumentací pro územní rozhodnutí, aniž by bylo jakkoli odůvodněno. Žalobkyně je přesvědčena, že takový postup Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy jako dotčeného orgánu státní správy je nesprávný. K tomu žalobkyně poukazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008. V daném případě stanovisko dotčeného orgánu - Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 22. 4. 2011 nebylo nejen přezkoumáno nadřízeným orgánem (který by posoudil námitky odvolatele z odborného hlediska), ale navíc postrádá i jakékoli odůvodnění.
10. **Ve čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně tvrdí, že stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 6. 12. 2013, č. j. MV-153085-2/PO-OKR-2013, je nezákonné, neboť nebylo vydáno věcně příslušným orgánem. Ve svém stanovisku ze dne ze dne 27. 1. 2011, č. j. MV-116047-2/PO-C-2010, Ministerstvo vnitra, generální ředitelství hasičského záchranného sboru totiž uvedlo, že k posouzení stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru krizového řízení, č. j. S-MHMP 480765/2008/OKR, ze dne 26. 8. 2008, není příslušné. Přes tuto skutečnost pak stejný úřad vydal stanovisko ze dne 6. 12. 2013, č. j. MV-153085-2/PO-OKR-2013, ve kterém uvedl, že k citovanému závaznému stanovisku Magistrátu hlavního města Prahy, odboru krizového řízení, nemá zásadní připomínku. Je tedy evidentní, že ke změně stanoviska ohledně věcné příslušnosti „dospělo“ Ministerstvo vnitra, generální ředitelství hasičského záchranného sboru, na základě přípisu žalovaného ze dne 13. 11. 2013, ve kterém žalovaný uvedl, že v jiné věci bylo stanovisko MHMP odboru krizového řízení Ministerstvem vnitra, generálním ředitelstvím Hasičského záchranného sboru České republiky přezkoumáno, nezakládá bez dalšího věcnou příslušnost i k přezkoumání příslušného stanoviska v této věci.
11. **V pátém žalobním bodě** žalobkyně poukazuje na problematiku dvou vydaných územních rozhodnutí ohledně předmětné stavby. Stavební úřad vydal dne 13. 8. 2010 rozhodnutí o umístění stavby „Polyfunkční dům Košíře“ a následně dne 31. 8. 2010 opět rozhodnutí o umístění uvedené stavby. Proti oběma rozhodnutím podala společnost Six&Others s.r.o. odvolání, o kterých rozhodoval žalovaný jako odvolací orgán. Žalovaný pak vydal rozhodnutí ze dne 6. 6. 2011, kterým však rozhodl pouze o odvolání proti rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 (tedy později vydanému rozhodnutí o umístění stavby) a nikoli již o

odvolání proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 (tedy dříve vydanému rozhodnutí o umístění téže stavby), což odůvodnil tím, že odvolání proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 nepovažoval za odvolání ve smyslu § 81 správního řádu, neboť dle MHMP směřovalo „proti neexistujícímu rozhodnutí“. Nezakonnost rozhodnutí žalovaného byla spatřována v tom, že žalovaný rozhodoval pouze o odvolání proti rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010, aniž by se vypořádal a rozhodnul o odvolání proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010. Ministerstvo pro místní rozvoj akceptovalo argumentaci společnosti Six&Others s.r.o., napadené rozhodnutí žalovaného zrušilo, a uložilo žalovanému, aby nejprve rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 8. 2010 a následně o odvolání proti rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010. V mezidobí pak žalovaný (vázan právním názorem ministerstva) rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 8. 2010 tak, že jej zrušil, a to rozhodnutím ze dne 27. 11. 2013, č. j. S-MHMP 1392054/2013/SUP/Če. V rámci tohoto řízení tedy žalovaný rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010.

12. Dle názoru žalobkyně musí být i toto rozhodnutí o umístění stavby ze dne 31. 8. 2010 bez dalšího zrušeno, a to vzhledem k tomu, že v době jeho vydání bylo již ve stejné věci vydáno rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 bylo později zrušeno. Samotnému vydání rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 totiž bránila překážka věci rozhodnuté. Pokud stavební úřad vydal ve stejné věci dvě rozhodnutí, porušil ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu, které stanoví, že *„přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou“*. Prolomení této zásady je možné pouze vydáním nového rozhodnutí za splnění podmínek uvedených v § 101 správního řádu. Podmínky pro vydání nového rozhodnutí tam vymezené však podle žalobkyně nelze aplikovat na tento případ. Podle žalobkyně je jediným správným postupem zrušení rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 pro porušení uvedené zásady.
13. Žalobkyně má za to, že nelze akceptovat situaci, kdy po vydání meritorního rozhodnutí ve věci (byť nepravomocného) je ve stejné věci vydáno jiné meritorní rozhodnutí, a to vzhledem k tomu, že v takovém případě by byla porušena procesní práva účastníků územního řízení. Pokud je totiž ve věci vydáno první meritorní rozhodnutí a účastník územního řízení jej napadne řádným opravným prostředkem, je dle žalobce logické, že do doby rozhodnutí o opravném prostředku odvolacím orgánem se bude odvolatel oprávněně domnívat, že nebude ve věci vydáno nové meritorní rozhodnutí a z tohoto důvodu např. přestane monitorovat úřední desky příslušného úřadu. Tím ovšem ztratí možnost napadnout opravným prostředkem pozdější meritorní rozhodnutí ve věci. Obdobně pak za situace, kdy po vydání prvního meritorního rozhodnutí ve věci (tedy v našem případě rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010) došlo k vydání druhého meritorního rozhodnutí ve věci (tedy rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010), a to zcela prokazatelně ještě před uplynutím lhůty pro odvolání proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 (neboť odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 bylo podáno v odvolací lhůtě až dne 13. 9. 2010), by první rozhodnutí ve věci (tedy rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010) nebylo napadeno žádným z účastníků řízení opravným prostředkem, nabylo by toto první rozhodnutí právní moci za současné existence druhého rozhodnutí ve věci (tedy rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010). V případě odvolání proti druhému rozhodnutí by toto bylo zcela nepochybně zrušeno pro existenci jiného prvního rozhodnutí ve věci. Pokud by ale ani druhé rozhodnutí ve věci nebylo

napadeno řádným opravným prostředkem, existovala by vedle sebe dvě pravomocná rozhodnutí ve věci, tedy by nastala zcela nepřípustná situace.

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že na základě podnětu žalobkyně k provedení přezkumného řízení bylo napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumáno Ministerstvem pro místní rozvoj. Ministerstvo se k podnětu vyjádřilo sdělením ze dne 29. 1. 2015, č. j. MMR-29756/2014-83/2282. Žalovaný konstatuje, že obsahy této žaloby a podnětu k provedení přezkumného řízení jsou totožné. Ministerstvo pro místní rozvoj neshledalo důvod pro provedení přezkumného řízení a s námitkami žalobkyně se vypořádalo způsobem, s nímž se žalovaný ztotožňuje. Žalovaný tedy plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na obsah sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 1. 2015, č. j. MMR-29756/2014-83/2282. Žalovaný navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.
15. Žalobkyně zaslala k vyjádření žalovaného obsáhlou repliku. Nad rámec již uvedeného v žalobě popsala „celý vývoj obou záměrů výstavby v lokalitě západně před poštou, mezi ulicemi Plzeňská a Vrchlického“, který však z hlediska soudu není pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí určující, a proto nepovažoval za nutné tyto žalobkyní popsané skutečnosti (jakkoli je bere na vědomí) v odůvodnění tohoto rozhodnutí reprodukovat. V ostatním žalobkyně setrvala na svých žalobních tvrzeních.
16. Osoba zúčastněná na řízení (ve správním řízení žadatel o vydání územního rozhodnutí, dále též „žadatel“) podala k žalobě, vyjádření žalovaného a replice žalobkyně vyjádření. Ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám lze z vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvést následující argumenty k posuzované věci.
17. **K prvnímu a druhému žalobnímu bodu** osoba zúčastněná na řízení uvádí, že žalobkyně netvrdí, jak měl být jí naznačenou změnou dokumentace a záměru dotčen veřejný zájem chráněný zvláštními zákony. Podle osoby zúčastněné na řízení nedošlo k takové změně dokumentace či záměru, která by měla vliv na zájmy chráněné příslušnými dotčenými orgány. Záměr dle dokumentace ze dne 5. 9. 2007 směřoval k umístění stavby do proluky. Odbor dopravy MHMP jako dotčený orgán vydal k dokumentaci dne 18. 9. 2007 souhlasné stanovisko, dne 5. 12. 2007 vydal souhlasné stanovisko k záměru rovněž odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHMP jako dotčený orgán. Stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby do proluky dne 14. 5. 2009, které však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 10. 2009 zrušeno, neboť stavební úřad vycházel z nesprávného právního názoru, že je stavba umísťována do proluky, což umožňovalo umístit stavbu ve vzdálenosti od bytového domu menší, než je výška vyšší z obou budov, bez povolení výjimky z čl. 8 odst. 2 OTTP. Žadatel mohl postupovat tak, že změnil žádost o vydání územního rozhodnutí snížením navrženého objektu a současně provede příslušnou změnu dokumentace nebo požádá o udělení výjimky z čl. 8 odst. 2 OTTP. Žadatel změnu dokumentace neprovedl, nýbrž požádal v souladu s § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“) o výjimku, jež mu stavební úřad rozhodnutím ze dne 7. 1. 2010 udělil. Udělením výjimky nedošlo ke změně dokumentace pro územní rozhodnutí ani ke změně záměru. Jelikož nedošlo ke změnám ohledně skutkového stavu z hlediska posouzení záměru dle zájmů chráněných zvláštními zákony, nevznikla nutnost aktualizace

předmětných stanovisek (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126).

18. Osoba zúčastněná na řízení je toho názoru, že na zájmy, které jsou příslušné chránit předmětné dotčené orgány, neměla vliv ani změna dokumentace pro územní rozhodnutí spočívající ve změně funkce 8. nadzemního podlaží z bytové potřeby na ateliéry. Záměr a poměry v řešené lokalitě zůstaly nezměněny, stejně jako architektonické, dispoziční a tvarové řešení stavby, její objem a napojení na technickou infrastrukturu. Žalovaný uplatnil svoji pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena. V tomto ohledu osoba zúčastněná na řízení odkázala na sdělení Ministerstva pro místní rozvoj k žádosti žalobkyně o provedení přezkumného řízení. Žalovaný je koordinátorem jednotlivých závazných stanovisek v řízení a je na něm, aby s ohledem na skutkový stav posoudil, zda již shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163).
19. **Ke třetímu žalobnímu bodu**, tj. ke stanovisku Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 22. 4. 2011, jež bylo (jako aktualizované) předloženo až v odvolacím řízení, osoba zúčastněná na řízení poukazuje na postup žalovaného, který před vydáním rozhodnutí umožnil účastníkům řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Okolnost, na základě které vyvstal požadavek na aktualizaci stanoviska, sice vznikla již v roce 2009, ale žadatel se o tomto požadavku dozvěděl až v roce 2011, v průběhu odvolacího řízení před žalovaným, a to ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalovaný neměl povinnost zaslat toto aktualizované stanovisko dotčenému orgánu k přezkumu nadřízenému správnímu orgánu, neboť postupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu a žalobkyně ani ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, které nyní napadá, nevznesla námitku, že nové stanovisko má být znovu přezkoumáno; nevyužila tedy možnosti přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu.
20. Podle osoby zúčastněné na řízení není relevantní tvrzení žalobkyně, že stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 22. 4. 2011 se omezuje pouze na souhlas s předloženou dokumentací pro územní rozhodnutí, aniž by toto souhlasné stanovisko bylo odůvodněno. Pokud byla dotčenému orgánu předložena dokumentace z roku 2009, kterou dotčený orgán řádně posoudil a shledal, že je v souladu s jím chráněnými dotčenými zájmy, osoba zúčastněná na řízení má za to, že další odůvodnění není potřeba.
21. **Ke čtvrtému žalobnímu bodu** osoba zúčastněná na řízení uvádí, že odbor krizového řízení MHMP vydal své stanovisko dne 26. 8. 2008 na základě § 15 odst. 5 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů. Věcně příslušný k přezkoumání tohoto stanoviska bylo Ministerstvo vnitra (§ 7 odst. 2, odst. 5 téhož zákona). Osoba zúčastněná na řízení má za to, že toto stanovisko bylo vydáno a přezkoumáno v souladu s právními předpisy a žalobkyně s ním byla podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámena.

22. **K pátemu žalobnímu bodu** osoba zúčastněná na řízení projevila nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že žalovaný postupoval v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu, což odůvodňuje tím, že zde uvedená zákonná překážka řízení (tj. že lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou), se vztahuje k pozitivnímu pravomocnému rozhodnutí, nikoli k rozhodnutí nepravomocnému.
23. Rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 13. 8. 2010 se svým textem shodovalo s rozhodnutím o umístění stavby do proluky, které bylo předtím již jednou odvolacím orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání. Žalovaný posoudil odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 8. 2010 nikoli jako odvolání, ale jako podání proti neexistujícímu právnímu aktu, odvolání proti územnímu rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 pak posoudil jako odvolání řádné. Tento postup shledalo Ministerstvo pro místní rozvoj nezákonným a v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2012 k tomu uvedlo, že *„jediným způsobem nápravy vzniklého stavu...je pouze zrušení takového, omylem vydaného, správního rozhodnutí,..."*. Vzhledem k tomu, že výše uvedená rozhodnutí stavebního úřadu nenabyla právní moci, bylo možné odstranit tuto vadu způsobem, jakým tak učinil žalovaný. Ten postupoval podle § 97 odst. 3 správního řádu, vázán právním názorem Ministerstva pro místní rozvoj a zrušil rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 8. 2010; tím byla odstraněna existence dvou rozhodnutí a ukončeno odvolací řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2010. Žalobkyní uváděné hypotetické situace stran postupu žalovaného, kdyby nebylo podáno odvolání proti jednomu z rozhodnutí stavebního úřadu, nejsou předmětem v řízení v této věci.
24. Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.
25. Stavební úřad vydal dne 14. 5. 2009 rozhodnutí č. j. OUR.Koš.p.779-8140/09-Za-UR o umístění stavby označené jako „Polyfunkční dům Košíře při ulici Vrchlického, Praha, k. ú. Košíře“ (dále jen „předmětná stavba“). Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 10. 2009, č. j. S-MHMP 611329/2009/OST/Če, bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání. Žalovaný v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že řešení, které žadatel předložil, odporuje ustanovení čl. 8 odst. 2 OTTP ve vztahu k obytným domům jižně od navržené stavby. Stavební úřad totiž vycházel z nesprávného názoru, že se stavba umísťuje do proluky, což ovlivnilo posouzení odstupové vzdálenosti mezi uvedenými objekty. V novém řízení měl stavební úřad dle pokynu žalovaného poučit žadatele o možné úpravě žádosti v tom smyslu, že buď sníží navržený objekt v části, kde přiléhá k obytným objektům tak, aby vzdálenost odpovídala čl. 8 odst. 2 OTTP, případně upozorní na možnost povolení výjimky při současném naplnění § 169 odst. 2 stavebního zákona.
26. Na základě žádosti žadatele vydal stavební úřad dne 7. 1. 2010 rozhodnutí č. j. OUR.Koš.p.779-59379/09-Za-Ur o povolení výjimky z čl. 8 odst. 2 OTTP. Tímto rozhodnutím byla povolena výjimka pro odstup stavby „Polyfunkční dům Košíře při ulici Vrchlického, Praha 5, Košíře“ od protilehlých bytových domů č. p. 478 a 479 na min. 26,06 m na místo požadovaných 28,30 m, odpovídajících výšce vyšší z protilehlých stěn. Rozhodnutí o povolení výjimky nabylo právní moci dne 28. 1. 2010.

27. Stavební úřad vydal dne 13. 8. 2010, rozhodnutí č. j. OUR.Koš.p.779-5381/09-Za-Ur, kterým rozhodl o umístění předmětné stavby (dále jen „rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010“). Toto rozhodnutí se svým textem shodovalo s rozhodnutím o umístění předmětné stavby do proluky ze dne 14. 5. 2009, které bylo předtím již jednou odvolacím orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání. Stavební úřad následně vydal dne 31. 8. 2010, rozhodnutí č. j. OUR.Koš.p.779-5381/10-Za-Ur, kterým rozhodl o umístění předmětné stavby (dále jen „rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010“).
28. Právní předchůdkyně žalobkyně, společnost Six&Others s.r.o., podala odvolání jak proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 (odvolání doručeno dne 13. 9. 2010) tak proti rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 (odvolání doručeno dne 4. 10. 2010). MHMP rozhodnutím ze dne 6. 6. 2011, č. j. S-MHMP 938035/2010/OST/Če, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 potvrdil. Ve vztahu k rozhodnutí ze dne 13. 8. 2010 uvedl, že se jedná o neexistující rozhodnutí a odvolání proti němu tedy nelze považovat za odvolání ve smyslu § 81 a násl. správního řádu. Ministerstvo pro místní rozvoj ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí MHMP ze dne 6. 6. 2011 zrušilo a věc vrátilo k novému projednání s tím, že jediným způsobem nápravy nastalého stavu je zrušení (omylem vydaného) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2010, a to na základě odvolání, které bylo proti němu podáno. Následně magistrát rozhodnutím ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. S-MHMP 1392054/2013/SUP/Če, 1470346/2013, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2010.
29. Dále ministerstvo shledalo pochybení MHMP v rámci předcházejícího odvolacího řízení v tom, že se magistrát ve svém rozhodnutí ze dne 6. 6. 2011 dostatečně nevypořádal s včasností odvolání proti stavebnímu úřadu ze dne 31. 8. 2010, že si magistrát sám udělal úsudek o námitce směřující proti závaznému stanovisku odboru krizového řízení MHMP a že magistrát v rozporu s čl. 36 odst. 3 správního řádu neumožnil účastníkům řízení se před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení vyjádřit k novému závaznému stanovisku Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 22. 4. 2011.
30. Magistrát v rámci nového projednání věci nejprve požádal (písemností ze dne 13. 11. 2013) Ministerstvo vnitra, generální ředitelství hasičského záchranného sboru České republiky, o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska MHMP, odboru krizového řízení, ze dne 26. 8. 2008 s tím, že v jiné konkrétní věci Ministerstvo vnitra závazné stanovisko odboru krizového řízení MHMP přezkoumalo. Poté magistrát písemností ze dne 24. 1. 2014 seznámil účastníky řízení s doplněnými podklady v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 8. 2010, konkrétně s rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 21. 1. 2011, se stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 6. 12. 2013, se stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 4. 2011 a 8. 4. 2011, se stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 1. 2011, se stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 12. 1. 2011, se stanoviskem MHMP, odboru ochrany životního prostředí, ze dne 17. 1. 2011, se stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 27. 12. 2010 a s novým stanoviskem Hasičského záchranného sboru ze dne 22. 4. 2011, s možností uplatnění vyjádření k těmto podkladům. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

32. **První a druhý žalobní bod** směřují proti závěru, že při shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí správních orgánů v podobě závazných stanovisek dotčených došlo ze strany správních orgánů k pochybení, v jehož důsledku je výsledné rozhodnutí o umístění předmětné stavby, resp. napadené rozhodnutí žalovaného, nezákonné. Městský soud při posouzení těchto námitek vyšel z následujících vychodisek.
33. Podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona mají stavební úřady povinnost postupovat *ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů*, přičemž dotčené orgány vydávají v rámci své působnosti závazná stanoviska. V územním řízení se postupuje podle § 84 a násl. stavebního zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů přikládá žadatel o vydání územního rozhodnutí ke své žádosti [§ 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona], dotčené orgány mohou závazná stanoviska rovněž uplatnit v průběhu územního řízení ve lhůtách k tomu určených (§ 87 odst. 1, § 89 odst. 1 stavebního zákona). Stavební úřad je pak povinen mj. posoudit, zda je záměr žadatele v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů [§ 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona].
34. Úkolem dotčených orgánů je posoudit soulad žádosti o vydání územního rozhodnutí s jimi chráněným veřejným zájmem a úkolem stavebního úřadu je posoudit, zda se posuzovaný záměr těmito závazným stanoviskům nepříčí. „(V) *pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. Zároveň však, „(p)okud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezabavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. (...) Role stavebního úřadu se proto nevyčerpává tím, že pouze shromáždí a reprodukuje odborné podklady, nýbrž je k námitkám hodnotí a z jejich hodnocení posléze ve svém finálním rozhodnutí vychází“* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009).
35. K úloze stavebního úřadu při posouzení postupu za situace, kdy dojde ke změně dokumentace či doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, se vyjádřil Nejvyšší správní soud (byť ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby) např. v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010-101, podle něhož je stavební úřad „*oprávněn v rámci své pravomoci posoudit, zda změna stavby ještě spadá do podmínek, za nichž bylo souhlasné závazné stanovisko vydáno, a pokud nikoli, je oprávněn a povinen dát podnět k zahájení řízení o vydání takového stanoviska*“ (k tomu srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze

dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001-39, publ. pod č. 499/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 52/2009-227).

36. Při změně podkladů pro vydání územního rozhodnutí je tedy na stavebním úřadu, aby na základě skutkových zjištění v konkrétní věci uvážil, zda je nutno závazná stanoviska dotčených orgánů k učiněným změnám znovu vyžádat. Vzhledem k tomu, že stavební úřad je ve výsledku odpovědný za rozhodnutí, že posuzovaný záměr je či není v souladu s chráněnými veřejnými zájmy, nelze mu upřít prostor pro úvahu, zda má být v případě změny posuzovaného záměru ochrana veřejných zájmů ze strany jednotlivých dotčených orgánů znovu zvážena. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 52/2009-227, „(p)ožadovat vydání nových závazných stanovisek vždy, když dojde k jakékoliv změně podkladů, by bylo navíc v příkrém rozporu se zásadou procesní ekonomie správního řízení (srov. § 6 správního řádu). Takovým postupem by totiž bylo stavební řízení nepřiměřeně prodlužováno. (...) je do jisté míry ponecháno na úvaze stavebního úřadu, zdali ten v případě nastalých změn bude vyžadovat nová závazná stanoviska, nebo zdali naopak dospěje k závěru, že změna podkladů neopodstatňuje nutnost vyžádání nových závazných stanovisek. Při tomto posuzování stavební úřad poměruje předmětnou změnu s již existujícími stanovisky a porovnává, zdali ona změna může do veřejného zájmu zasáhnout takovým způsobem, na nějž nemohl dotčený orgán při vydávání stanoviska pamatovat. Jelikož se jedná o správní úvahu stavebního úřadu, jež správní soudy nemohou nahradit svou vlastní, přezkoumávají soudy pouze, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2009 - 73).“
37. Podstatou prvního žalobního bodu je námitka žalobkyně, že po vydání závazných stanovisek dotčených orgánů došlo v územním řízení ke změně dokumentace k předmětné stavbě, a proto mělo dojít k opětovnému vyžádání závazných stanovisek k této změně. Předmětem sporu je tedy otázka, zda v průběhu řízení došlo ke změně dokumentace k předmětné stavbě a zda tato změna byla takového charakteru, že by mohla do chráněného veřejného zájmu zasáhnout způsobem, jenž by byl relevantní při posouzení vlivů záměru na tyto veřejné zájmy.
38. Žalobkyně nejprve poukázala na skutečnost, že závazné stanovisko odboru dopravy MHMP bylo vydáno k dokumentaci, podle níž měla být předmětná stavba umístěna do proluky; toto rozhodnutí však bylo zrušeno. Jak je patrné ze zrušujícího rozhodnutí ze dne 22. 10. 2009, č. j. S-MHMP 611329/2009/OST/Če, žalovaný v něm zavázal stavební úřad tím, aby v novém řízení žadatele poučil o možné úpravě žádosti v tom smyslu, že buď sníží navržený objekt v části, kde přiléhá k obytným objektům tak, aby vzdálenost odpovídala ustanovení čl. 8 odst. 2 OTTP, případně aby upozornil žadatele na možnost povolení výjimky v souladu s § 169 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad v novém projednání věci rozhodnutím ze dne 7. 1. 2010, č. j. OUR. Koš.p.779-59379/09-Za-Ur, z uvedeného ustanovení OTTP povolil výjimku. Lze mít za to, že pokud bylo možné nesoulad stavebního záměru s obecnými požadavky na výstavbu zhojit tím, že by z příslušného ustanovení prováděcího právního předpisu (čl. 8 odst. 2 OTTP) byla povolena výjimka, přičemž rozhodnutí o povolení výjimky bylo vydáno, ke změně dokumentace k předmětné stavbě v tomto ohledu vůbec nedošlo. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ničeho nenamítala proti rozhodnutí o povolení této výjimky, jež se vztahuje

k posuzování vzdáleností mezi navrženými a stávajícími objekty, soud pouze konstatuje, že vydání tohoto rozhodnutí nemělo na obsah posuzovaného záměru žádný vliv. Jeho účelem bylo umožnit umístění předmětné stavby za situace, kdy odstupové vzdálenosti mezi navrženými a stávajícími objekty neodpovídají požadavkům čl. 8 odst. 2 OTTP, tj. aniž by muselo v tomto ohledu dojít ke změně dokumentace k předmětné stavbě. Požadavek žalobkyně na vyžádání nových závazných stanovisek dotčených orgánů (konkrétně požadovala vyžádání stanoviska dotčeného orgánu na úseku dopravy) tak není opodstatněný.

39. Žalobkyně dále poukazovala na to, že došlo ke změně dokumentace tak, že oproti původnímu záměru realizace bytů v 8. nadzemním podlaží byly navrženy ateliéry. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (s. 6) se podává, že *„aktualizace dokumentace spočívala jen v tom, že oproti původnímu záměru realizace bytů v 8. nadzemním podlaží byly podle požadavků hygienika navrženy ateliéry, aniž by došlo k jinému dispozičnímu a tvarovému řešení oproti původnímu záměru. K tomuto záměru bylo vydáno kladné stanovisko Hygienika hl. m. Prahy, které bylo následně potvrzeno ministerstvem zdravotnictví sdělením čj. 556/2011-OVZ-32.2-13.1.11 ze dne 28. 1. 2011. Zde se tato skutečnost popisuje. Na základě této skutečnosti ministerstvo vnitra, jako nadřízený orgán hasičského záchranného sboru, vyžadovalo nové projednání věci z hlediska požární ochrany, které bylo zajištěno v odvolacím řízení a jehož obsahem je pouhé konstatování, že se záměrem souhlasí, aniž by byla celá problematika konkretizována“*. Částečná změna využití předmětné stavby, spočívající ve změně bytových jednotek v 8. NP na ateliéry, vyplynula z požadavků Hygienické stanice hl. m. Prahy v rámci zjišťovacího řízení (z důvodu nadměrného zatížení hlukem z dopravy), přičemž souhlas k tomuto řešení byl vyjádřen v závazném stanovisku Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 15. 8. 2008, č. j. Z.HP/212/2978/08/ZS, jež bylo následně potvrzeno správním orgánem nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tato změna byla rovněž předmětem závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 22. 4. 2011, č. j. HSAA-5220-962/ODVS-2011, který k projektové dokumentaci v rozsahu požárně bezpečnostního řešení stavby a řešení ochrany obyvatelstva vyslovil souhlas.
40. S odkazem na shora citovanou judikaturu se zdejší soud zabýval tím, zda ze strany správních orgánů došlo k pochybení, pokud s ohledem na změnu bytových jednotek v 8. NP na ateliéry v předmětné stavbě nevyžádal závazná stanoviska od dalších dotčených orgánů. Tento postup žalovaný odůvodnil tím, že uvedená změna neovlivnila dispoziční ani tvarové řešení záměru, což je možné podle názoru zdejšího soudu považovat za (byť stručnou) správní úvahu, kterou žalobcem namítaný postup odůvodnil. Městský soud má za to, že žalovaný se změnou předmětné stavby zabýval a stručně uvážil, zda v jejím důsledku může dojít k zásahu do veřejného zájmu takovým způsobem, na nějž nemohly dotčené orgány při vydání svých stanovisek pamatovat. Žalobkyně proti obsahu uvedené správní úvahy ničeho nenamítá, neuvádí ani, který z chráněných veřejných zájmů by měl být provedenou změnou dotčen. Změna byla provedena na základě požadavku dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví a k jejímu posouzení došlo též z hlediska požárně bezpečnostního řešení stavby a řešení ochrany obyvatelstva.
41. Obdobnou argumentaci je nutno vztáhnout i k druhému žalobnímu bodu, v němž žalobkyně napadala absenci závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany

státní památkové péče, nijak však nerozvádí, jakým způsobem by provedená změna mohla do zájmu na ochranu kulturních památek zasáhnout. Dotčený orgán na úseku ochrany státní památkové péče (MHMP, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu) dospěl ve svém stanovisku ze dne 5. 12. 2007, č. j. S-MHMP 466753/2007/Pok, mj. na základě odborného vyjádření Národního památkového ústavu, k závěru, že památkové hodnoty, jež jsou na dotčeném území chráněny, nebudou realizací předloženého záměru poškozeny ani ohroženy, a že předložený záměr výstavby není v rozporu se zájmy památkové péče, které jsou v dané lokalitě uplatňovány na základě podmínek ochranného pásma Pražské památkové rezervace. Žalovaný přitom ve vztahu ke změně dokumentace k územnímu rozhodnutí o umístění stavby k námitce odvolatele uvážil, zda je nutno s ohledem na provedenou změnu vyžadovat nové závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku státní památkové péče. Tuto úvahu (neměnnost záměru z hlediska dispozičního a tvarového uspořádání předmětné stavby) považuje zdejší soud za odpovídající postupu žalovaného, který již vydání nového závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku státní památkové péče nevyžadoval. Požadavek žalobkyně, aby byla automaticky vyžadována nová závazná stanoviska od všech dosud oslovených dotčených orgánů, tak nelze podpořit, neboť by byl v rozporu s výše zmíněnou zásadou procesní ekonomie správního řízení. Ve vztahu k prvnímu a druhému žalobnímu bodu je proto možné učinit **závěr o nedůvodnosti** vznesených žalobních námitek.

42. V rámci **třetího žalobního bodu** žalobkyně poukázala na domnělé procesní pochybení, jež mělo spočívat v tom, že jí bylo znemožněno uplatnění práva ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu na přezkum závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy. Jak vyplynulo ze správního spisu a jak rovněž uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, při přezkumu závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 19. 12. 2007, č. j. HSAA-14829-3208/ODZS-2007, v rámci odvolacího řízení, Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR sdělilo, že napadené závazné stanovisko bylo vydáno na základě dokumentace z roku 2007, nemohlo tedy být vydáno k aktualizované dokumentaci z roku 2009, která byla podkladem napadeného územního rozhodnutí. Následně žadatel o vydání územního rozhodnutí (tj. osoba zúčastněná na řízení) aktualizovanou dokumentaci předložil Hasičskému záchrannému sboru hl. m. Prahy; tento dotčený orgán k ní vydal dne 22. 4. 2011 souhlasné závazné stanovisko, č. j. HSAA-5220-962/ODVS-2011. S tímto závazným stanoviskem žalovaný účastníky řízení v rámci odvolacího řízení seznámil.
43. Podle § 149 odst. 4 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2017) *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.* Postupem uvedeným v citovaném ustanovení žalovaný postupoval ve vztahu k odvolání žalobkyně (resp. její právní předchůdkyně), v němž brojila mj. i proti (prvnímu) závaznému stanovisku Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy. Následně bylo ve vztahu ke změně účelu užívání části předmětné stavby, provedené v důsledku požadavku orgánu ochrany veřejného zdraví, vydáno nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, v němž se konstatuje, že tento

dotčený orgán posoudil podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 10 odst. 6 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, projektovou dokumentaci v rozsahu požárně bezpečnostního řešení stavby a řešení ochrany obyvatelstva předloženou dne 19. 4. 2011, a že k této dokumentaci vydává souhlasné stanovisko.

44. Podstatou námitky žalobkyně je porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, neboť se proti novému závaznému stanovisku nemohla bránit podáním odvolání (když toto stanovisko bylo předloženo v rámci odvolacího řízení), resp. iniciovat jeho přezkum ze strany správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (dále též „**nadřízený dotčený orgán**“). K tomu je nutno uvést, že odvolací řízení tvoří s řízením v prvním stupni, na nějž navazuje, jeden procesní celek; rozhodnutím odvolacího správního orgánu se správní řízení (jako v tomto případě) uzavírá. Ve vztahu k závazným stanoviskům přitom v rámci odvolacího řízení může na základě § 149 odst. 4 správního řádu proběhnout jakési kvasi-odvolací řízení, jedná se o paralelní přezkumnou linii právě ve vztahu k závazným stanoviskům. Nadřízený dotčený orgán přezkoumávané závazné stanovisko buď potvrdí nebo změní, a to (opět) formou závazného stanoviska. Teprve poté, kdy dojde k ukončení přezkumu závazného stanoviska ze strany nadřízeného dotčeného orgánu, tj. kdy je tato paralelní přezkumná linie ukončena, může být vydáno rozhodnutí v linii hlavní (tj. zde rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí). Správní orgán rozhodující o odvolání přitom není příslušný k tomu, aby plnil úlohu nadřízeného dotčeného orgánu, tj. aby sám přezkoumával odvoláním napadené závazné stanovisko dotčeného orgánu.
45. Zdejší soud je toho názoru, že obecně za situace, kdy v průběhu odvolacího řízení dojde k vydání nového závazného stanoviska dotčeného orgánu, které však není důvodem, pro nějž by muselo být odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno, a kdy proti tomuto novému stanovisku je ze strany některého z účastníků uplatněna konkrétní věcná argumentace, je odvolací orgán povinen zajistit posouzení tohoto nového závazného stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem tak, jak je uvedeno v § 149 odst. 4 správního řádu. Účelem tohoto postupu je zajištění ochrany veřejného zájmu, k jehož posouzení je oprávněn pouze příslušný nadřízený dotčený orgán. V návaznosti na tyto úvahy se městský soud zabýval tím, zda žalovaný byl povinen nechat přezkoumat nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze strany nadřízeného dotčeného orgánu.
46. Jak vyplývá z „Vyjádření k doplněným podkladům pro vydání rozhodnutí“, které žalobkyně zaslala žalovanému na základě jeho přípisu ze dne 24. 1. 2014, jímž byli účastníci řízení informováni o tom, že v rámci odvolacího řízení byla doplněna stanoviska nadřízených dotčených orgánů, ke stanovisku Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 22. 4. 2011 (tj. k novému závaznému stanovisku hasičského záchranného sboru) žalobkyně pouze nesouhlasila s tímto postupem, když poukázala na porušení § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve(...)*. Toto ustanovení zakotvuje tzv. koncentraci řízení, která se uplatňuje uplatňuje v řízení o žádosti (viz rozsudek ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27), a projevuje se v tom, že se v odvolacím

řízení nepřihlíží k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, pokud je účastník mohl uplatnit dříve.

47. Na jedné straně je pravdou, že nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, předložené až v odvolacím řízení, představovalo „novou skutečnost“, na druhé straně je ale nutné přihlížet též k tomu, že podle § 50 odst. 3 správního řádu je *správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu*, což se týká nejen řízení zahajovaného z moci úřední, ale též řízení o žádosti. Nebylo by proto možné akceptovat takový postup, který by žalovanému neumožnil k takovému předloženému stanovisku přihlédnout, byť z hlediska časového lze přisvědčit argumentu žalobkyně, že takové stanovisko mohlo být předloženo již v rámci řízení před stavebním úřadem. Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že požadavek na vyhotovení nového závazného stanoviska dotčeného orgánu byl vysloven ze strany nadřízeného dotčeného orgánu až ve fázi odvolacího řízení a s přihlédnutím k zajištění ochrany veřejným zájmům v průběhu celého správního řízení (a zejména jeho výsledku, tj. konečnému rozhodnutí, je zdejší soud toho názoru, že vadu spočívající v tom, že nové (aktualizované) závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy nebylo podkladem pro rozhodnutí již před stavebním úřadem, bylo možné zhojit v rámci odvolacího řízení, a to právě s ohledem na jednotnost správního řízení. Žalovaný v tomto ohledu učinil potřebné procesní kroky k tomu, aby účastníky řízení s novým závazným stanoviskem seznámil a vytvořil prostor pro případná vyjádření k doplněným podkladům.
48. Proti samotnému obsahu závazného stanoviska žalobkyně nenamítala ničeho, teprve v žalobě uvedla, že toto nové závazné stanovisko postrádá řádné odůvodnění. Nicméně ani v žalobě pak není blíže konkretizováno, v jakém ohledu by mělo být souhlasné stanovisko ke změněné dokumentaci shledáno nezákonným, resp. z jakého důvodu je toto nepodmíněné stanovisko v rozporu s chráněným veřejným zájmem. Za této situace soud neshledal v postupu žalovaného procesní pochybení. Pokud totiž žalobkyně jako účastnice odvolacího řízení nepoukázala na konkrétní skutečnosti, které by jakkoli zpochybňovaly přijatý závěr dotčeného orgánu, konstatující soulad záměru s příslušnými právními předpisy, byl by v rozporu se zásadou ekonomie správního řízení a projevem formalismu požadavek na to, aby žalovaný toto stanovisko nadřízenému dotčenému orgánu zasílal k dalšímu přezkumu. Tato žalobní námitka tedy **není důvodná**.
49. **Ve čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně zpochybnila věcnou příslušnost Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, k vydání závazného stanoviska ze dne 6. 12. 2013, č. j. MV-153085-2/PO-OKR-2013, jímž bylo přezkoumáno závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru krizového řízení, ze dne 26. 8. 2008, č. j. S-MHMP 480765/2008/OKR. Pochybnosti vyjádřila s odkazem na stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, ze dne 27. 1. 2011, č. j. MV-116047-2/PO-C-2010, v němž uvedlo, že k posouzení stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru krizového řízení, č. j. S-MHMP 480765/2008/OKR, ze dne 26. 8. 2008, není příslušné; poté však naposled uvedené závazné stanovisko přezkoumalo.
50. Jakkoli lze souhlasit s žalobkyní, že takový postup ze strany Ministerstva vnitra působí poněkud „zvláště“, ještě to neznámá, že Ministerstvo vnitra skutečně nebylo pro

přezkum závazného stanoviska na úseku krizového řízení věcně příslušné. Jak podotkla též osoba zúčastněná na řízení, odbor krizového řízení MHMP vydal jako dotčený orgán své závazné stanovisko na základě § 15 odst. 5 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů. Nadřízeným dotčeným orgánem, resp. věcně a funkčně příslušným správním orgánem k přezkumu tohoto stanoviska dotčeného orgánu bylo Ministerstvo vnitra, resp. generální ředitelství hasičského záchranného sboru (§ 7 odst. 2 ve spojení s odst. 5 zákona č. 239/2000 Sb.). Nutno podotknout, že ministerstvo vnitra je podle § 12 odst. 1 písm. m) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ústředním orgánem státní správy pro krizové řízení, civilní nouzové plánování, ochranu obyvatelstva a integrovaný záchranný systém. Tato námitka žalobkyně tedy rovněž **není důvodná**.

51. Obsahem **pátého žalobního bodu** je nesouhlas žalobkyně s postupem, jímž se správní orgány vypořádaly s existencí dvou územních rozhodnutí o předmětné stavbě. Jak vyplynulo ze správního spisu, v předcházejícím řízení před správními orgány došlo k omylu při vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2010, které se svým obsahem shodovalo s rozhodnutím stavebního úřadu, jež bylo předtím zrušeno. Když pak stavební úřad vydal dne 31. 8. 2010 (již „správné“) rozhodnutí o umístění předmětné stavby, existovala ve vztahu ke stejné stavbě vedle sebe dvě územní rozhodnutí. K nápravě tohoto stavu došlo tím, že žalovaný k odvolání právní předchůdkyně žalobkyně rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2010 zrušil.
52. Nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že při vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 8. 2010 byla dána překážka řízení spočívající ve věci již rozhodnuté (§ 48 odst. 2 správního řádu), kdy lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. *Rei iudicata* je dána totiž pouze tehdy, bylo-li ve stejné věci rozhodnuto pravomocně, což u rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2010 nenastalo, neboť toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2013. Názor žalobkyně, že jediným správným postupem bylo zrušení rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 pro porušení uvedené zásady, proto není správný.
53. Žalobkyně dále poukázala na porušení práv účastníků řízení za situace, kdy po vydání meritorního rozhodnutí ve věci (byť nepravomocného) je ve stejné věci vydáno jiné meritorní rozhodnutí. Úvahy o tom, že by se účastníci řízení nemuseli o vydání druhého rozhodnutí ve stejné věci dozvědět, jsou ve světle posuzované věci bezpředmětné, neboť obě rozhodnutí stavebního úřadu byla žalobkyni, resp. její právní předchůdkyni, prokazatelně doručena. Proti oběma rozhodnutím stavebního úřadu podala právní předchůdkyně žalobkyně odvolání, o zkrácení na právech v daném ohledu tak nelze hovořit. Účelem soudního rozhodnutí není posuzování hypotetických situací, jež by mohly v důsledku dvou vedle sebe stojících rozhodnutí v téže věci nastat, a zkoumat, zda a jakým způsobem by v těchto situacích mohlo dojít k porušení procesních práv účastníků řízení. Tato námitka žalobkyně proto rovněž **důvodná není**.
54. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez jednání, neboť pro takový postup byly naplněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

55. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému orgánu veřejné moci náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II.
56. Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštních zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V tomto řízení osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. 5. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu